ISSN 0132-4462

Індекс 74393

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів

Мал. В. КОЗЛЕНКА

— Ти що, читати не вмієш?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я ж не для себе! Я для малесенького, малесенького хлопчика.

Мал. А. ЩЕРБАКА

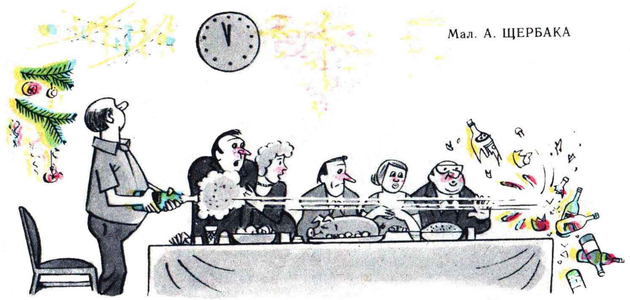

Без слів

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Ой Васю, обережно — ялинку не зламай!

Мал. В. КОЗЛЕНКА

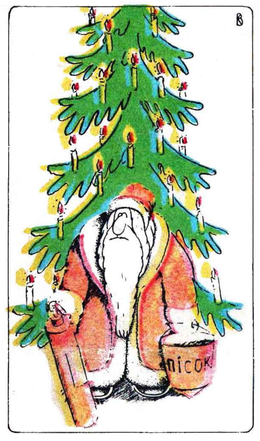

Без слів

Мал. М. КРУТИКОВА

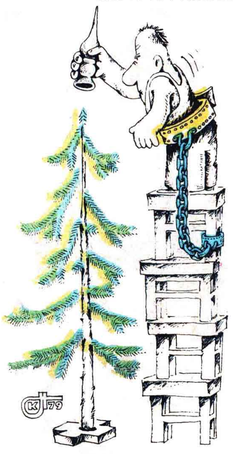

Без слів

Мал. В. КОЗЛЕНКА

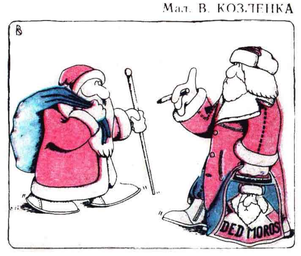

Без слів

Мал. А АНДРЕЄВА

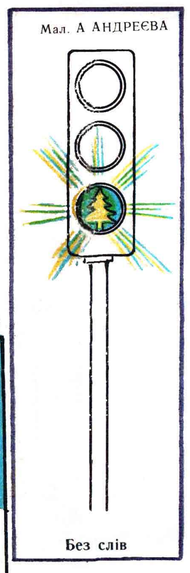

Без слів

ГРУДЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 24 (1114)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЄЛИСТРАТОВА

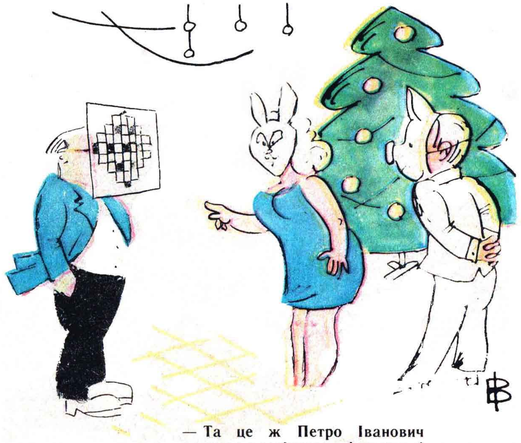

— Та це ж Петро Іванович з науково-дослідного інституту!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

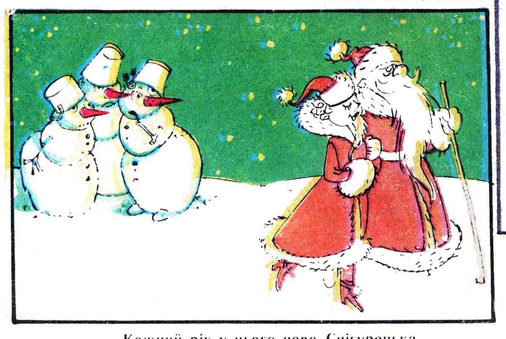

— Кожний рік у нього нова Снігуронька.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Новий дорожний знак.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

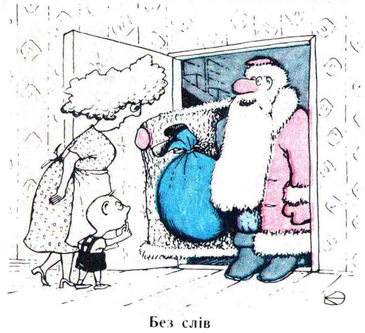

Без слів

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Та ніякий я не альпініст. Несу подарунки на новий житловий масив.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

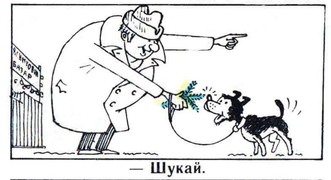

— Шукай.

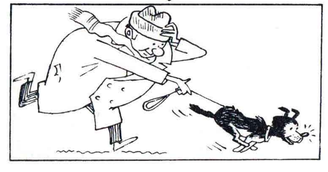

— А й справді, чому б не купити синтетичну?

МОЇ НОВОРІЧНІ ТЕЛЕГРАМИ

ЧИТАЧАМ «ПЕРЦЯ»

**ІЗ НОВОРІЧЧЯМ ВАС, ШАНОВНІ!
ХАЙ ЛИНУТЬ РАДІСНІ ПІСНІ!
НОВИМ ДОБРОМ І ЩАСТЯМ ПОВНІ,
ХАЙ КВІТНУТЬ МИРНІ НАШІ ДНІ!**

ЖИЛІНУ Василю Кузьмичу — вибійникові шахти ім. Гайового (Горлівка) та ХОЛОСТИХ Миколі Михайловичу — вибійникові шахти ім. Дзержинського (Дзержинськ), які зобов'язались за п'ятирічку виконати по 15 річних норм і вже у серпні цього року завершили по два річні завдання.

**ВИ ПРОСЛАВЛЯЄТЕ ДОНБАС
ХАРАКТЕРОМ ШАХТАРСЬКИМ ВПЕРТИМ,
ОТОЖ ВІТАЮ ШИРО ВАС
З НОВИМ, ВІСІМДЕСЯТ...**

СОЛОГУБ Антоніні Прокопівні — Герою Соціалістичної Праці, делегатові XXVI з'їзду КПРС, доярці радгоспу «Шпитьківський» Києво-Святошинського району, яка успішно наближається до виконання свого соціалістичного зобов'язання — надоїти за рік по 4000 кілограмів молока від кожної з 160 корів своєї групи.

**І ДОРОСЛІ, І МАЛЯТА
ТРУД ВАШ РАДІ ПРИВІТАТИ,
ХАЙ УДВОЄ І УТРОЄ
КОЖЕН РІК РОСТУТЬ НАДОЇ!**

ТОМИЛКО Клавдії Єгорівні — ткалі Чернігівського камвольно-суконного комбінату, яка 18 серпня виконала дві річні виробничі програми і цього року удостоєна звання Героя Соціалістичної Праці.

**ГІДНІ ВИ УСЯКОЇ ХВАЛИ,
Й НИНІ Я РАДІЮ РАЗОМ З ВАМИ:
ЗІРКУ ЗОЛОТУ ВИ ЗДОБУЛИ
ЗОЛОТИМИ ВЛАСНИМИ РУКАМИ!**

ПОРХУНУ Миколі Івановичу — Герою Соціалістичної Праці, машиністові електровоза локомотивного депо Козятин Південно-Західної залізниці, ініціаторові водіння важковагових поїздів.

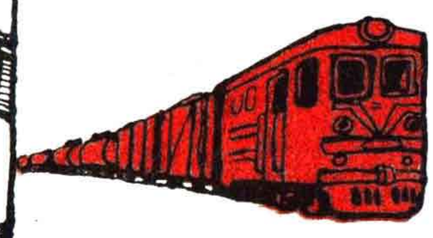

**АБИ ВАМ СОНЦЕ ГРІЛО,
АБИ ЖИТТЯ ВАМ КВІТЛО,
АБИ ЗАВЖДИ ГОРІЛО
ДЛЯ ВАС ЗЕЛЕНЕ СВІТЛО!**

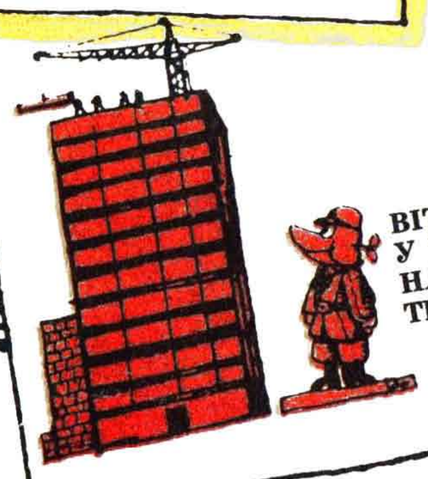

НЕСКОРОЖНІЙ Євгенії Миколаївні — кавалерові ордена Леніна, бригадирові молодіжного екіпажу штукатурної станції комбінату «Кіровоградтяжбуд», яка цього року стала лауреатом Державної премії УРСР.

**ВІТАННЯ ШИРІ ЛАУРЕАТУ!
У ТІМ ЖЕ ТЕМПІ І ДАЛІ ДІЙТЕ:
НАВЧАЙТЕ СПРАВІ МОЛОДЬ ЗАВЗЯТУ,
ТВОРІТЬ, РАДІЙТЕ І МОЛОДІЙТЕ!**

ГУСАКУ Гаврилу Юхимовичу — почесному металургові, кавалерові орденів Леніна, Трудового Червоного Прапора, «Знак пошани», передовикові виробництва дніпропетровського заводу ім. Петровського.

**ЦЮ ІСТИНУ ЧУДОВУ
В НАС, БЕЗПЕРЕЧНО, ВСЯКИЙ ЗНА,—
ЩО СТАЛЕВАРА СЛОВО —
ЦЕ СТАЛЬ ВИСОКОЯКІСНА!**

ПАРУБКУ Омеляну Никоновичу — Герою Соціалістичної Праці, буряководові колгоспу ім. Суворова Жашківського району на Черкащині, ініціаторові руху за вирощування буряків без затрат ручної праці. Ось уже 9-й рік підряд його механізована ланка збирає з кожного гектара посівів понад 500 центнерів солодких коренів, за собівартістю — найдешевших в області.

Футболістам київського «Динамо», які вдесяте стали чемпіонами Радянського Союзу.

**ВІТАЮ Я ВАС,
ВБОЛІВАЮ ЗА ВАС,
БАЖАЮ ВАМ «ЗОЛОТА»
В ОДИНАДЦЯТИЙ РАЗ!**

РЕКУСІ Валентині Іванівні — ткалі Кролевецької фабрики художнього ткацтва, ветерану праці, в цьому році удостоєній звання Героя Соціалістичної Праці.

**ХАЙ ВАШІ ДНІ, І МІСЯЦІ, Й РОКИ
ЦВІТУТЬ, МОВ КРОЛЕВЕЦЬКІ РУШНИКИ.
ЗА ЇХ НЕТЛІННУ ЧАРІВНУ КРАСУ
СВОЮ ВАМ ШИРУ УСМІШКУ НЕСУ!**

Харківській футбольній команді «Металіст», яка завоювала право з наступного року грати у вищій лізі.

**ХАРАКТЕР В КОМАНДИ ЩОБ БУВ, ЯК З МЕТАЛУ,
ЩОБ ГРАЛИ НА ПОЛІ СПОРТСМЕНИ-БІЙЦІ,
ЩОБ МИ І В НАСТУПНИХ РОКАХ СКАНДУВАЛИ:
«ХВАЛА ХАРКІВ'ЯНАМ! УРА! МО-ЛОД-ЦІ!»**

**ВИ, КАЖУТЬ,— ПАРУБОК МОТОРНИЙ,
ЯК І НАЛЕЖИТЬ КОЗАКАМ.
НЕХАЙ ВРОЖАЙ БАГАТОТОННИЙ
ВІНЧАЄ ЗАВШЕ ТРУД НЕВТОМНИЙ,
Й МОТОРИ СПРАВНО СЛУЖАТЬ ВАМ!**

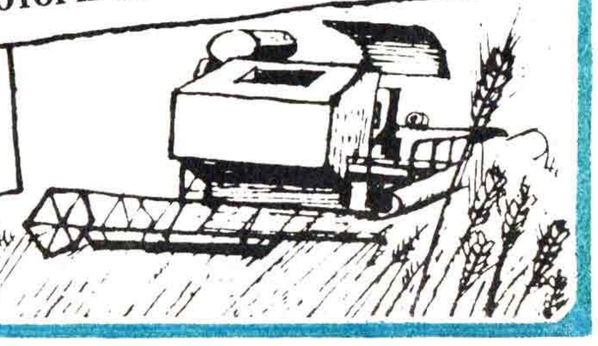

Телеграфне агентство Перця

НЕЗВИЧАЙНИЙ РЕКОРД

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП).

Рекорд найдовшої безремонтної експлуатації шляхової техніки — вже протягом п'яти років — встановили робітники Липоводолинської міжколгоспної шляхобудівної організації. Правда, не тому, що техніка не псується, а тому, що місцевий міжколгоспбуд, починаючи з 1976 року, ніяк не закінчить будівництво ремонтних майстерень.

●

МАТЕРІ СПОКІЙНІ

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ (кор. ТАП). Улюблене місце розваг у дітлашні села Полянецького Савранського району — подвір'я дитячого комбінату. Високі і густі бур'яни, що ростуть тут з 1978 року, відколи Савранський райміжколгоспбуд розпочав і незабаром кинув усі роботи, дають можливість організувати безліч ігор — від «козаків-розбійників» до «індійців». І матерям спокійно на душі. В разі чого вони знають, де шукати свої чада.

●

ХТО НАЙХОРОБРІШИЙ?

Кор. ТАП з КІРОВОГРАДЩИНИ телеграфує:

Конкурс на найсміливішого механізатора почався в колгоспі імені Леніна Онуфріївського району. Переможцем вважатиметься той, хто наважиться витримати хоча б одну зміну роботи на колгоспному екскаваторі, котрий щойно прийшов з капремонту. У ньому протікають гідроциліндри, не працюють дві форсунки, зігнута штанга клапана одного з циліндрів, а головне — аварійна, незасклена кабіна. У такому вигляді екскаватор повернули господарям майстри з Новгородської сільгосптехніки (Донецька область), злупивши за цей диво-ремонт майже 2,5 тисячі карбованців.

Чутка про те, що в конкурсі візьмуть участь і новгородські спеціалісти, не підтвердилась: вони в цей колгосп і носа не потикають.

Стара пісня на новий лад
(Не для дітей).

У лісі, ой у темному,
Де ходить хитрий лис,
Росла собі ялинонька,
І зайчик з нею ріс.
Ой, снігу, снігу білого,
Насипала зима.
Прибіг сховатись заєнько —
Ялиноньки нема.
Ішов тим лісом...

... Браконьєр.
Червоний в нього ніс.
Це він зрубав ялиноньку
І на базар одніс.

Анатолій БРАТЧИКОВ.

м. Бориспіль
Київської області.

ДЕ ТОНКО, ТАМ І РВЕТЬСЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Синочку! Хіба ж можна так жартувати з татком?

НЕСЕРЙОЗНІ РЕЧІ

Нам часто доводиться чути: «Пишете ви якось так легковажно... Теми обираєте якісь такі дріб'язкові. Глибше треба копати! Ширше дивитися!»

І нам щоразу стає страшенно незручно. Досі, наприклад, пече нас сором за фейлетон «На вагу золота», опублікований у другому січневому номері за цей рік. Про що в ньому йшлося? Про якісь ящики, котрі час від часу горять, особливо на базі оптово-роздрібного плодокомбінату м. Полтави, яким керує Андрій Іванович Тесля... Ну, що вам сказати? Ящики й справді горять, вірніше — горіли, але, по-перше, там і нагоріло на якихось три тисячі з гаком карбованців, а по-друге, з відповіді того ж таки А. І. Теслі витікає, що дирекція ще до виступу «Перця» розробила ряд ефективних заходів з метою попередження і недопущення у майбутньому... Ви просто не уявляєте, як нам стало соромно, читаючи цю відповідь!

Одна тільки ложка дьогтю попсувала цілком, сказати б, ідилічну картину. Невеличка одна така ложечка... Точніше, навіть не ложка, а кількасот отих самих злощасних ящиків, яким цього разу так недоречно приспічило згоріти в акурат після одержання нами тієї благополучної відповіді, а саме — влітку 1981 року. І ця, скажемо прямо, курйозна подія, як на те, збіглася з іншою, не менш курйозною: саме в цей час, 30 червня 1981 року, Держпожнагляд прийняв постанову про заборону подальшої експлуатації вищеозначеної бази у зв'язку з її винятково пожежонебезпечним станом. Не кажу вже про те, що база до краю захаращена тарою і не обгороджена, а отже, служить за сумісництвом ще й прохідним двором, тут нараховано, до того ж, іще кільканадцять найгрубіших порушень протипожежних правил, які роками не усуваються.

А ви думаєте, не червоніли ми, читаючи відповідь на наш фейлетон «До наступного ювілею — далеко», вміщений у № 16 журналу за минулий рік? У тій відповіді начальник Ждановського міськжитлоуправління Д. І. Шпак ознайомив нас із тими грандіозними заходами, котрі здійснюються у місті в галузі спортивного виховання та змістовного відпочинку дітей. Називалися адреси фізкультурно-спортивних клубів і баз, розповідалося про створення нових спортивних секцій...

А про що велась мова у фейлетоні? Смішно сказати: про якісь дитячі ігрові майданчики в житлових мікрорайонах. Та що таке — якісь грибочки і пісочниці для такого індустріального гіганта, як Жданов? Це тільки — тьху! — і вже зроблено. Шістдесят тонн піску та кілька кубометрів деревини — і колупайтеся собі, малята, ліпіть на здоров'ячко фортеці і пиріжечки... Можна було б і не витрачати чорнила, паперу, фарб і командировочних, а просто подзвонити й сказати: «Так і так, товаришу Шпак, непорядочок у вас в цьому питаннячку. Ви вже там потурбуйтесь, а то от мами-папи нам пишуть». І ніякого фейлетону не треба, ми ж люди дорослі. А ви краще приїжджайте у Жданов у справах проблемних, глобальних... Отакі, приміром, докори вбачалися нам у тій відповіді між рядками.

Словом, добре довелось попекти нам раків, прочитавши цю відповідь. Та минув якийсь час, і невтомна пошта принесла нам нове повідомлення з міста над морем. «Ось уже рік,— пише автор листа К. П. Ткаленко,— як ви згадували у своєму фейлетоні про дитячий майданчик на подвір'ї будинків №№2 і 4 по проспекту Леніна. З того часу на майданчику відбулись такі зміни: дах над єдиним грибочком ще більш продірявився і прогнив, а пісочниці остаточно розвалилися». Ці слова красномовно засвідчує й фотознімок, вкладений у конверт.

І знову — вже вкотре! — нам довелося червоніти. За те, що замість глобальних проблем нам іще раз доводиться повертатися до такого сміхотворного дріб'язку, як пісочниці. А також — і за отих дядь, які навіть у такому дитячому, сказати б, питанні ведуть себе якось страшенно несолідно і не по-дорослому. То як же накажете вести з ними мову про серйозні, проблемні питання?!

В. БОЙКО.

Мал. В. ШИРЯЄВА

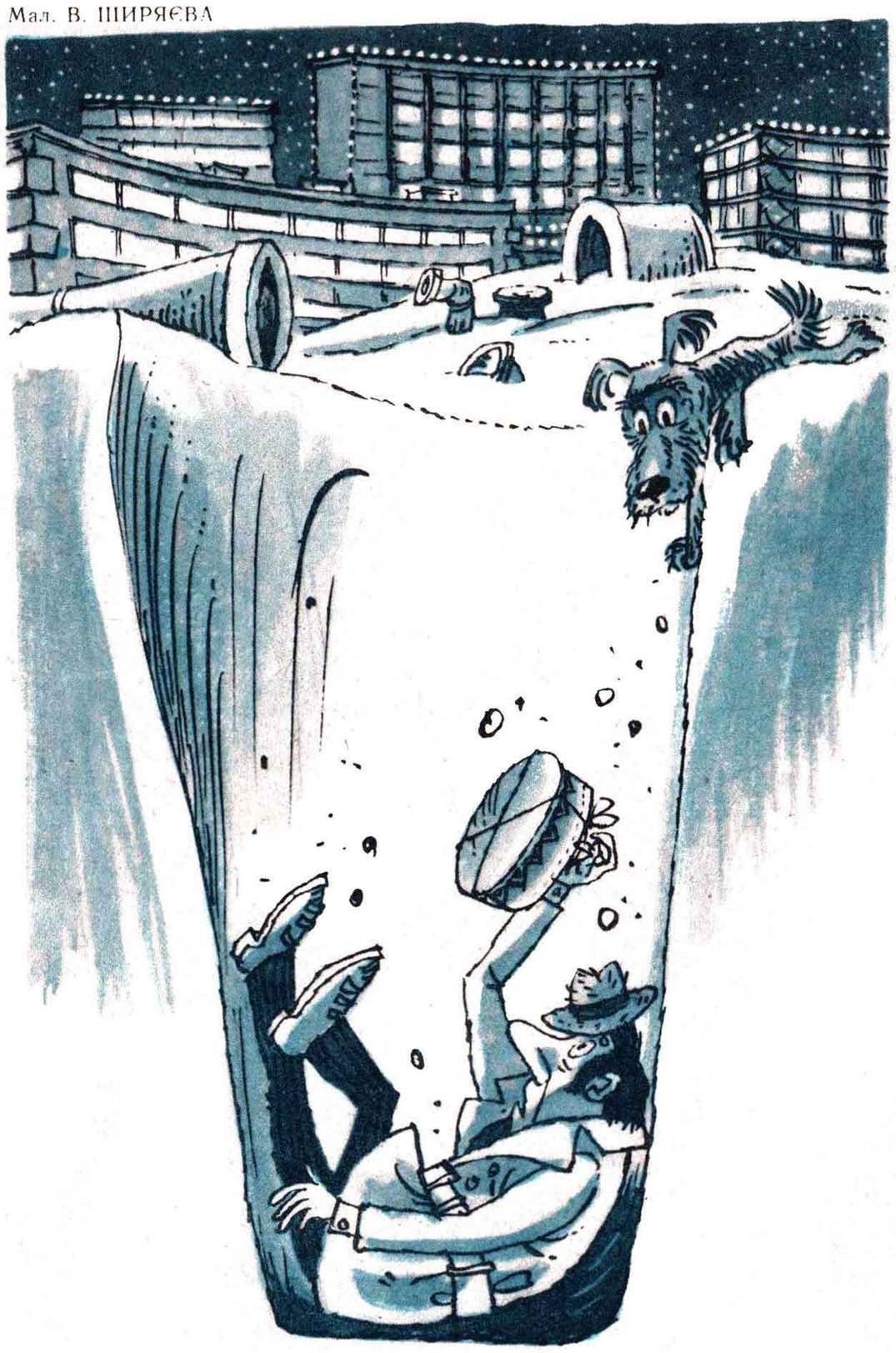

— Як же я міг забути! Я ж у цій самій ямі зустрів і попередній Новий рік.

КОНФЕТТІ

● *У деяких синоптиків взимку снігу не випросиш.*

● *Новорічний тост у кулінарному технікумі: «Збільшимо кількість новоспечених спеціалістів!»*

● *Зустрічаючи Новий рік, на зеленого змія дивилися крізь рожеві окуляри.*

● *Від самої думки про домашнє вогнище Снігуронька танула.*

Олег СЕЇН.

«ЗРОСТАННЯ»

Як був інженером Данило —
Вгощали його лиш «чорнилом».
А став він завідувать складом —
Вже п'є лиш коньяк з шоколадом.

ПРОХАННЯ

Просить жінка директора
Голосочком кволим:
— Не давайте чоловіку
Премії ніколи,
Бо як премію одержить,
То разом із нею
Пропиває всю зарплату
І стає... свинею.

М. КОСТІВ.

Відчуваю: чим далі, то якось все більше починає тягнути на мемуари. Ну, не те, щоб аж зовсім мемуари, а на такі собі принагідні спогади з минулого. Здибуєшся з якимось фактом і раптом мимохіть пригадується: дещо дуже схоже вже колись було і в моєму житті.

КОПАРНИКИ

Ото нещодавно, теж при нагоді, пригадав свого друга дитинства і постійного партнера у дворовій футбольній команді Сашка. Сашко володів дуже сильним ударом. Тільки, на зразок деяких наших сучасних майстрів, найчастіше пробивав м'яча вище воріт. Тепер це не біда: як твердять футбольні коментарі, не забив цього разу, заб'є іншим разом. У Сашка було складніше. Річ у тім, що за обома воротами нашого дворового поля хтось свого часу нерозважливо звів два великих будинки з безкінечною кількістю великих вікон. І коли Сашко пробивав вище воріт, то чомусь обов'язково влучав у чиюсь шибу. Ми, звісно, розбігалися. Але це не допомагало. Дворові Шерлоки Холмси оперативно проводили слідство і виявляли винуватця. Потерпілий власник розбитого вікна ішов до Сашкового батька Олександра Івановича. Той, без будь-яких зволікань і зайвого ділового листування, знаходив скляра і вставляв шибку. Відтак кликав Сашка і проводив з ним виховну годину, після чого наш центрфорвард змушений був принаймні тиждень відсиджуватися на лаві запасних. Як тепер кажуть, через одержані травми. Деякі доброчесні сусіди не раз дорікали Олександру Івановичу: навіщо, мовляв, вживаєте таких рішучих заходів? Варто спочатку з'ясувати, через що син отаке вчинив: через дурість, чи нехлюйство, чи невправність, чи, зрештою, через брак професійної майстерності. На це Олександр Іванович завжди відповідав: «Не має значення, через дурість чи нехлюйство або брак того самого. Бо за все це однаково треба бити. Інакше з хлопця не будуть люди».

Але я, даруйте, наче трохи захопився милим спогадом дитинства. А чого, власне, я згадав про Сашка та його батька? Еге, ось чому.

На одній з околиць Львова, в районі колишнього села Сихів, розбудовують тепер великий житловий масив. Спроектували так, що необхідно звідти вивозити велику кількість грунту. Займається цим спеціалізоване управління екскавації «Головльвівпромбуду». Спочатку грунт вивозили кудись на інший кінець міста. Це забирало чимало часу. Щоб прискорити роботу, підібрали місце ближче. Прискорювати — це добре. Але ж треба було з'ясувати, чи нема на новому маршруті підземних комунікацій. Бо ж КРАЗ — машина, нівроку, велика, а грунт, нівроку, важкий. А керівники управління, як то кажуть, не спитавши броду, сунулись у воду. І багатотонні КРАЗи, проїхавши кілька разів, ущент передушили телефонні комунікації. В результаті цілий мікрорайон, в тому числі великий завод, туберкульозний диспансер, чимало квартир, було позбавлено телефонного зв'язку.

На вулиці Орджонікідзе, де мають зводити великий робітничий гуртожиток, питання про наявність телефонних комунікацій було начебто свого часу з'ясовано й погоджено. Але рити котлован під фундамент почали більше як через рік після узгодження. А за рік, відомо, не те, що якісь там комунікації, а нова жива людина може з'явитися на світ. До того ж, проектанти змінили так звану прив'язку, пересунувши майбутній будинок на п'ятнадцять метрів убік. Далі, як то мовиться, уже справа техніки. Екскаваторник, слід сказати, швидко виконав своє планове завдання. Викопав котлован. Коли ж під його ковшем раптом з'явився телефонний кабель, він його, щоб не плутався під колесами, перетворив на шматки, а бетонований телефонний колодязь мало що розбив, а й геть вивіз. Щоб і сліду не було.

На вулиці, котра носить назву міста-побратима Печ, Львівське управління механізації № 2 прокладало дорогу між будинками і водночас розтрощило п'ять азбестоцементних кабельних труб, що мирно лежали під землею. Розтрощили і не чмихнули.

Мимохіть згадалися випадки, коли будівельники, зводячи будинок, у процесі успішного виконання свого плану, не задумуючись, знищували двадцятилітні дерева, котрі заважали їм проїжджати. Дерева, котрі могли б ще стояти й стояти, прикрашаючи краєвид і насичуючи киснем оточуючу дійсність. Щоправда, потім ті ж будівельники, виконуючи план по лінії благоустрою, саджали на місце зрубаних молоді деревця, які згодом, звичайно, стануть такими ж, як і загиблі. Але лише через двадцять років...

Працівники міської телефонної мережі в розмові скаржились:

— Мало, що такого нам наробили, мало, що не платять штрафів, так навіть відмовляються відшкодовувати завдані збитки.

Головний інженер управління екскавації Л. І. Новальковський цю дивину розтлумачив так:

— А чого я маю платити?! Я не сам вибирав нове місце, куди вивозити грунт із Сихівського мікрорайону, нам його вказав голова райвиконкому. А щодо котловану на вулиці Орджонікідзе, то в нас є офіційна довідка від нашого замовника, управління № 52, про те, що в тому місці підземних комунікацій нема.

І в управлінні № 52 теж, виявляється, є і довідка, і узгодження, і інші папірці, якими можна певною мірою прикритися.

Тільки ж ніякі довідки, жодні вказівки не можуть замінити того важливого інструменту, який іменується власною головою. Тією самою головою, котра має думати не лише про якнайшвидше виконання плану свого відомства, а й про загальне добро, про загальну користь.

Що ж до моєї власної голови, то можу поручитися нею, що вищевказану шкоду зробили не диверсанти і не підступні саботажники, а звичайнісінькі нехлюї, або, як колись влучно називали, копарники.

А за нехлюйство чи копарництво, як твердив батько мого давнього приятеля Олександр Іванович, треба бити.

Я не наполягаю на тому, що Олександр Іванович був видатним світилом педагогічної науки. Але з його сина Сашка, між іншим, вийшла дуже непогана людина.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. «Перця».

м. Львів.

Символічні бички, або „Дайте ще!“

Трапляються ще такі скупердяги, у яких, як кажуть, снігу серед зими не випросиш. Глянеш на котрогось з них, а він такий скупий — аж синій.

Коли б мені довелося намалювати вам портрет начальника Чортківського районного управління сільського господарства Віктора Михайловича Чави, то синя фарба, навіть з найблідішим відтінком, зовсім би не знадобилася. Бо Віктор Михайлович — неабиякої щедрості чоловік.

Приїздить в управління, наприклад, якась комісія. Інший, може, подумав би, як її пошвидше, м'яко кажучи, провести за межі району. Бо у полі гаряча пора — не до комісій та гостей. А Віктор Михайлович наче тільки цього й чекав.

— Подивіться, яка у нас картопля вродила! — поспішає він особисто познайомити їх з успіхами у сільському господарстві району, щедрим жестом показуючи на... тарілки з молоденькими бульбами, смачно заправленими цибулькою і сальцем.

— Прекрасна картопля! — погоджуються «гості» і дружно піднімають келихи.

— А буряки які! І столові, і цукрові...

— Чудові буряки! — підсовують до себе ближче вінегрет любителі овочевих салатів.

— І по м'ясу план виконаємо!

— Гарне м'ясце! Особливо з хронком,— хвалять Чаву.

Одне слово, у такі хвилини щедрість Віктора Михайловича не знала меж.

А через кілька днів після «теплої» зустрічі, коли у В. М. Чави ще гуділи в голові джмелі, на порозі його кабінету з'явився директор Чортківського міжгосподарчого об'єднання по виробництву яловичини С. Н. Гуменюк.

— Ну, що там у вас? — запитав Віктор Михайлович, обома руками підперши важку голову.

— Ми недавно вам вечерю організовували...

— Ну й що? — побуряковів Чава.

— Та дзвонили з їдальні. Казали, треба розраховатися за випивку і закуску.

— А ви й досі не розрахувалися?! — злетіли догори брови у Віктора Михайловича.

— Так сума досить кругла...

— Що ж це за директор, коли такої суми злякався?! Не будьте скупими. А то труситеся над кожною копійкою...

Незабаром головний бухгалтер об'єднання М. М. Повшок без будь-якого тремтіння перерахувала Ягольницькій їдальні 900 карбованців. Начебто за те, що тут певний час харчувалися робітники об'єднання.

Невдовзі подібна операція повторилася.

А апетити у Віктора Михайловича росли. «Вечері» його вже не влаштовували. Чаві хотілося бути «щедрим» не тільки на території свого району.

— Організуйте мені «кишенькові гроші»,— звертався він тепер безпосередньо у бухгалтерію міжгосподарчого об'єднання по виробництву яловичини.— Тільки не скупіться. І не забувайте, що у мене не одна кишеня.

І головбух М. М. Повшок теж демонструвала свою щедрість.

«На кишеню по сотні вистачить»,— прикинула вона і завгоспом об'єднання передала В. М. Чаві 500 карбованців. Але їх вистачило ненадовго.

Тоді Віктор Михайлович — знову у бухгалтерію об'єднання: «Дайте ще!»

М. М. Повшок продемонструвала ще більшу щедрість і «викроїла» для «кишенькових витрат» начальника районного сільгоспуправління 900 карбованців. А в бухгалтерії оформила фіктивні наряди на очистку жомової ями. За ними виходило, що чистив її, звичайно, не Чава, а люди, які сном і духом про ту яму не відали.

«Якщо я можу бути щедрою для інших, то для чого ж обділяти себе? — розмірковувала М. М. Повшок.— Бо то тільки дурні кури від себе гребуть...»

Марія Михайлівна швидко залучила до цієї справи свою колегу — головного бухгалтера колгоспу імені Карла Маркса Чортківського району Й. П. Вавриневич. І діло пішло, як по маслу. Остання складала списки колгоспників, котрі начебто здали міжгосподарчому об'єднанню по виробництву яловичини своїх бичків і теличок, а Повшок нараховувала за худобу гроші, які метикуваті бухгалтери, підробивши підписи, і привласнювали. Так вони одержали кілька тисяч. «Мало!» — через деякий час почала їх гризти думка. Оформили документи ще на солідніщу суму. «Мало!» Від символічної худоби вже надоїли 14 тисяч карбованців. «Мало!...»

...І навіть тоді, коли В. М. Чава, М. М. Повшок, Й. П. Вавриневич сиділи в залі суду, здавалося, що хтось із них підніметься і скаже:

— Громадяни судді, не скупіться! Мало! Дайте ще!

Але усі мовчали, мов риби.

Це був, мабуть, той єдиний випадок, коли давали більше, ніж хотілося.

М. ПРУДНИК.

Тернопільська область.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Дисертацію захистив, а на банкеті завалився.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Дивно, уже восьмий Дід Мороз виходить.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як чудово, коли в тебе красивий голос! Не одна молода дівчина мріє мати такий прекрасний голос, як у Софії Ротару чи Алли Пугачової. А от голосу заготівельниці Р. Огиєнко, що працює в магазині по прийому сільгосппродуктів від населення в селі Батурин Бахмацького району Чернігівської області, чомусь не заздрить ніхто. Хоч він у неї не менш відомий — серед здавачів продуктів. Коли вона розмовляє з людьми, не те, що в магазині,— в усьому селі чути, вуха в'януть слухати її грубощі та лайку. Про її поведінку надійшов до редакції лист від обурених селян.

На прохання Перця лист розглянуто дирекцією Бахмацької заготівельної контори. Як повідомив директор заготконтори М. Дудко, за грубість та зловживання Р. Огиєнко з роботи звільнено.

У Керчі на риночку...

Ведучий концерту оголосив: «Остап Вишня. ЯРМАРОК. Читає...» На сцену вийшов стрункий, високого зросту чолов'яга, зупинився над оркестровою ямою, раз-другий кашлянув у кулак, обвів усміхненим поглядом залу й заговорив:

«Ще й сіріти не починало, а під дверима, мов з гучномовця:

— На ярмарок! Уставайте!»

Голос артиста прозвучав так могутньо, що Іван Олексійович мимоволі втягнув голову в плечі і вгруз у крісло...

«На ярмарок!» — ще закличніше пролунало зі сцени. А далі вже — спокійніше, мелодійніше:

«І йдуть, і їдуть, і йдуть, і їдуть... Тпррр! Приїхали... Захряс майдан. Захряс гарбами, возами, кіньми, коровами, вівцями, волами, телятами, горшками, мисками, курми, вовною, лантухами, чобітьми, цукерками, пряниками...»

Читець зробив невеличку паузу. І в цю ж мить Іван Олексійович подумав: «Ото були ярмарки! Ото були ринки! А тепер... А в Керчі... Обіцяльники нещасні, марудники, бракороби...»

Тим часом артист продовжував, поволі входячи у екстаз:

«...І все це ворушиться, дихає, курить, говорить, кричить, лається, мукає, мекає, ірже, ігігікає, ремигає, позіхає, кувікає, хреститься, божиться, матюкається...»

«Хреститься, божиться, матюкається...— подумки повторив Іван Олексійович.— Здорово написано». І раптом мозок Івана Олексійовича Глущенка — начальника Кримського обласного управління колгоспними ринками — наче блискавкою пронизало:

«І я напишу... Жодної скарги в житті не писав, а зараз напишу... Я йому, тому Філіпову, покажу...»

І написав. І назву дав: «Про незадовільне будівництво Керченського критого ринку», заадресувавши ту скаргу заступникові голови Кримського облвиконкому В. В. Барановському й начальникові управління капітального будівництва облвиконкому В. Ф. Карповичу.

Ось зміст цієї скарги. Будівництво критого ринку почалося в 1971 році і мало бути закінчене в році 1979-му. Тим часом генпідрядчик — трест «Керчметалургбуд», очолюваний уже згаданим Г. С. Філіповим, за п'ять років освоїв лише 37 процентів капіталовкладень. Іван Олексійович зробив розкладку по роках. З неї випливало, що в 1977 році з 161 тисячі карбованців освоєно 22,5 тисячі, у 1980 році з 164 тисяч карбованців — 26 тисяч. Та за одне це, як гадалося Івану Олексійовичу, керуючого трестом варто четвертувати...

Називалися у скарзі й деякі подробиці. Так, для монтажу плит перекриття було завезено 40 тонн металоконструкцій і... кинуто напризволяще просто неба. Із дев'яноста шести плит перекриття місцевим заводом залізобетонних виробів виготовлено лише дванадцять — через те, що будівельники плит не вивозять, а складувати їх заводові ніде. Перевіркою представника вельми авторитетної техніко-експериментальної, до того ще й проектної організації було встановлено, що осі змонтованих колон мають такі зміщення, котрі у два-три рази перевищують допустимі норми. Брак не усувається через простої на будівництві, руйнується фундамент адміністративно-побутового корпусу. За п'ять років до котельні, яка мала б постачати ринок теплом, підключилася ціла низка різних об'єктів, внаслідок чого резерв її потужностей уже вичерпався...

Управління ринками, говориться у скарзі, неодноразово звертало увагу генпідрядчика, керченських міськкому партії й міськвиконкому на зволікання з будівництвом ринку, однак — безрезультатно. Закінчувалася скарга, як це неважко здогадатися, проханням «подіяти», «вплинути». Аналогічну скаргу одночасно надіслав І. О. Глущенко в Керч — першому секретареві міськкому партії С. О. Чистову й голові міськвиконкому В. Ф. Дубову.

Сталось так, що ознайомився я з цими слізножалісливими документами вже після того, як пострічався і з названими адресатами, і з багатьма іншими товаришами, прямо чи посередньо причетними до будівництва критого ринку в Керчі. І не просто пострічався-побачився, а взнав їхню думку з приводу горезвісної будови, головне ж — її перспектив.

В. М. Гуляєв (заступник начальника управління торгівлі облвиконкому): — Якщо об'єктивно, то в Керчі є багато важливіших проблем. Трест не може всього охопити. Ринок почекає.

В. Ф. Карпович (начальник управління капітального будівництва облвиконкому — той самий, якому бив чолом у своїй скарзі Іван Олексійович): — Мені важко сказати щось конкретне. В Керчі є проблеми, набагато крупніші...

В. П. Пересунько (другий секретар Керченського міськкому партії): — У нас багато чого немає в місті — лазні, ретранслятора. Ми зобов'язані «впливати» на важливіші об'єкти.

П. І. Кіндер (головний інженер комбінату «Кримбуд», якому підпорядковано трест «Керчметалургбуд»): — В Керчі є й інші об'єкти. А критим ринком я ще не займався.

Та найбільше мене цікавила, звісно, думка керівництва облвиконкому, який ще 23 листопада 1976 року приймав рішення про спорудження критого ринку в Керчі. Хто-хто, а облвиконком, розмірковував я, може сказати своє вагоме слово...

В. В. Барановський: — У принципі, звичайно, критий ринок потрібен. Але ж, крім нього, є інші об'єкти — першочергові... Будемо ставити питання про консервацію.

І ось після всього почутого я ознайомився зі скаргою Івана Олексійовича. І стало мені його вельми жаль. Бо ж Іван Олексійович по простоті душевній сподівався, що його крик душі хтось візьме, якщо не близько до серця, то принаймні до уваги, що хтось на когось вплине, подіє. А мені-то вже було на той час добре відомо, що скарги Івана Олексійовича — глас вопіющого в пустині, що ніхто в області спорудженням ринку ближчим часом всерйоз не займатиметься.

А жаль!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. «Перця».

Керч — Сімферополь — Київ.

НА ЛОНІ

ГУМОРЕСКА

Із подальших дебатів, які велися напередодні Нового року в кафе «Ластівка», виявилося, що плановик вважає урбаністами послідовників древнього римського папи Урбана. Я пояснив Зозулі його помилку, після чого він одразу повеселішав, і ми ще раз випили за завтрашній Новий рік.

— Так ото ж я й кажу,— знову почав технолог Радибога,— що ми з вами примітивні урбаністи. Сидимо у своїх міських квартирах і носа на природу не витикаємо. Навіть таке чудове свято, особливо пов'язане з природою, як Новий рік, і то проводимо у чотирьох стінах.

— А що ти пропонуєш? — поцікавився Зозуля.

— Виїхати на лоно! — проголосив Радибога і переможно глянув на нас. — І там, де-небудь серед засніженого лісу, прикрасити стрункy ялинку — причому не зрубуючи її, не калічачи окрасу рідної землі,— а потім інтелігентно посидіти біля вогнища, як сиділи колись наші пращури, поспівати, випити по келиху шампанського...

— Пращури не пили шампанського,— вставив плановик Зозуля.

— Ну, це я так би мовити, фігурально,— пояснив технолог. — Звичайно, крім шампанського, треба взяти й дещо міцніше, бо замерзнемо. То як — згода?

— Що ж, друзі мої,— сказав я. — Ідея чудова. Справді — відриваємося ми від свого коріння, забуваємо про спілкування з природою, яке потрібне кожній людині для духовного очищення, для того, щоб відкинути дрібні, буденні клопоти і по-справжньому прилучитися до вищої краси. Словом, давайте організуємо зустріч Нового року так, щоб вона усім нам запам'яталася назавжди...

Наші дружини навдивовиж легко погодилися провести святкову ніч у такий незвичайний спосіб. Як виявилося, це було пов'язано з тим, що моя хотіла похвалитися новим кожушком, жінка Радибоги — синтетичною шубкою, а Зозулина — люксусовою протиснігової парасолькою із якогось прозорого матеріалу, схожою на церковний купол.

Ми взяли із собою сумки з їжею та питвом, розкладні стільчики, портативну газову плиту з балончиком і сікачі для м'яса, які мали намір використати для заготівлі дров під святкове багаття.

Зійшовши з електрички, ми протьопали засніженою дорогою до лісу й одразу ж здибали невеликий молоденький ялинничок.

— Так-так,— сказав Радибога, присвічуючи ліхтариком і оглядаючи стрункі лапаті деревця. — Що ж це вони так тісно ростуть? Он ту ялиноньку варто б прикрасити, але ж до неї не підступишся.

— Нічого страшного,— тут же раціоналізував плановик Зозуля. — Дрова нам потрібні? Потрібні. От і очистимо місце. Проведемо, як кажуть, санітарну рубку.

— За роботу, друзі мої! — закликав я, і ми із Зозулею, озброївшись сікачами, розпочали санітарну рубку. Ялинки були тонесенькі і піддавалися надзвичайно легко. Працювати було одне задоволення!

Тим часом Радибога дістав із картонної коробки паперові гірлянди та сріблястий дощик із фольги й заходився обережно чіпляти їх на обрану нами двометрову зелену красуню, стараючись не зламати жодної гілочки. Жінки встановили газову плитку і стали підігрівати відбивні.

За якихось півгодини навколо нашої ялиноньки з'явилася затишна галявинка. Ми розстелили на ній мій картатий плед, розклали закуску, поставили пляшки, і я виголосив перший тост:

— Друзі мої! У цю казкову ніч, насичену ароматом глиці, під цими зворушливими зірочками давайте подякуємо долі, яка привела нас сюди, на лоно рідної природи. Особливо ж радісно — і ми маємо повне право пишатися собою,— що ми, на відміну від інших, сидимо під ялинкою, якої не торкнулася жорстока сокира і яка ще довгі роки ростиме ось тут на радість людям.

Ми дружно випили, і Радибога урочисто підніс запалений сірник до купи дров із наших санітарних ялинок. Зозуля заспівав «У лісі ой у темному...», а жінки захоплено завищали.

З тієї миті їхнє вищання вже не припинялося. Вочевидь, ми чогось не врахували, підготовляючи новорічне багаття, позаяк полум'я стовпом шугнуло вгору й тут же пішло ушир. Стало видно, як удень. За кілька секунд пролунав звук, схожий на постріл: то луснула протиснігова парасолька Зозулиної дружини. Ще за секунду вогонь охопив газовий балон.

— Ляга-ай! — заволав Радибога і кинувся на землю.

— В замети, в замети ховаймося! — оперним тенором проскавчав Зозуля й головою вниз пірнув у найближчу кучугуру.

— Рятуйте, друзі мої! — ревнув я і, не зорієнтувавшись, замість снігу поліз у вогонь. Дружина вихопила мене звідти й заштовхала в замет.

Повітря здригнулося. То вибухнув балон із газом. Зверху стало припікати. Довелося зариватися у сніг поглибше. Можливо, згодом ми прорили б дірки і в землі, та нам пощастило: сніг від вогню швидко розтанув, і нас знайшли чудові та мужні люди — працівники лісової охорони...

Я вгадав: ця новорічна ніч яскравим вогником закарбувалася у нашій пам'яті на все життя. Ми отримали по три роки. Щоправда, умовно. Зате із кожної зарплати в нас вираховуватимуть по тридцять процентів.

Наші дружини виступали в суді як свідки. І свідчили чесно. Моя свідчила проти Зозулі та Радибоги, Зозулина — проти Радибоги й мене, а Радибожина — проти мене і Зозулі. Цілком порядно та інтелігентно. Як і належить справжнім друзям.

Володимир ЧЕПІГА.

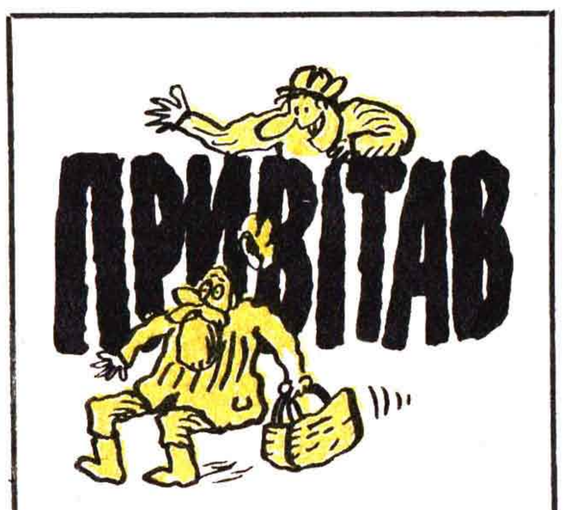

У передноворічний вечір,
Коли село все аж гуло,
Розправивши могутні плечі,
З роботи крокував Павло.
Аж бачить — мерзне на зупинці
Його сусіда дід Кіндрат.
(Із повним «сидором» гостинців
Він поспішав до онучат).
Натура у Павла широка:
Дай, дума, настрій підніму.
— Вітаю, діду, з Новим роком! —
На вухо ревонув йому.
... Додолу покотився «сидір»,
І парубійкові услід
Не «теж вітаю», не «спасибі»,
А щось міцніше сипав дід.
За тим таблетку валідолу
Мерщій сховав під язиком...
Мораль така: і слово добре
Теж треба мовити з умом!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У нашому клубі тільки цей дід і може висидіти до кінця сеансу.

Новорічні спогади

Я оце думав, думав та й додумався: признаюся шановним читачам, що я новорічний.

Родився у Новий рік.

Згодом мені передавали: наш парафіяльний отець духовний одмовився мене новорічним перстом на світ білий благословляти й срібного хреста до мого пупика притуляти.

Мої хресні батько й мати* не розгубилися. Уголос казали: «Подумаєш, як воно начепило на голову камілавку протоієрея, так воно вже й велике цабе! Тепер вашого брата у чорній рясі стільки наплодилося, що хоч у плуга запрягай!.. Найдемо другого...»

Угорнувши мене в іще тепліше, сіли на сани — і катонули на гору в Калашники, до молоденького пресвітера.

Недавно вгорнутий в церковну мантію — да святиться імя його, калашниківський парох мене в тепленькій водичці скупав й ім'я Олександр дав.

Мамина сестра, а моя тітка Явдоха, на всю церкву гукнула:

— О! Так Новий рік можна зустрічати.

* * *

Ріс ото і виріс. Шестирічного мене вигнало — ого! Головою досягав до плеча мого милого дідуся Спиридона.

Уже вмів прізвище своє написати і виразно прочитати «Не іди на совєт нечестивих...»

Милий дідусь оцьому навчив і шестирічного за руку в школу повів. А шестирічних в школу, на жаль, не приймали.

Та на світі не без добрих людей. Мила, дорога й ніколи незабутня вчителька Ніна Андріївна Базилевич мене прийняла.

Дідусь тричі стукнув пучкою в лоба й поклявся — Нового року принесу.

Новорічна нагода відбулася: мама спекла підходященьку паляницю і зверху поклала кусок сала: несіть, батьку, волосному мурмилі й з Новим роком привітайте.

Дідусь, знаний і шанований у всій окрузі як майстер будівництва хатньої теплої печі, взяв мене за руку й сміливо повів у власну хату волосного писаря Педашенка.

Поставивши хліб-сіль на стіл волосному писарю, дідусь вклонився і голосно-голосно вимовив: «З Новим роком вас вітаю!».

— Спасибі, спасибі,— промурчала писарська волосна ахінея. — Хліб-сіль приймаю,— і косо поглянув на нас.

Дідусь не вгавав: — До вашої милості! — Й, зайшовши з правого флангу, всунув у широку й глибоку писареву кишеню кварту горілки.

Писар одразу запитав:

— Що хочете просити у нашої милості?

— Та ось онуку вісім років. Школа вимагає документ, що іменно вісім. А метрика десь завілася — не найдемо. Дак...

Писар витяг кварту з кишені, поставив на стіл і перебив дідуся:

— Дак хорошому хлопцю можна й дев'ять написати! Галинко, принести печатку, там на столі лежить.

Галина принесла. Писар взяв чистий папірець, ручку, й ручка намалювала текст: «Нижеізложеним удостоверяємо, що мальчугану учебного движення, а імено Ковіньці Олександру Івановичу на даний момент сповнилося вісім років і чотири місяці, що підписом і печаткою утверджується. Волосний писар такий-то...»

На зустрічі Нового року в школі, біля новорічної ялинки, я нашій милій наставниці — вчительці Ніні Андріївні подав писарського папірця, а вона мені в руки подала новорічного подарунка: гумористично-сатиричну повість Миколи Гоголя «Сорочинський ярмарок» і пакунок з цукерками.

* * *

Ріс я ото й виріс. Стукнуло сімнадцять років, на вісімнадцятий повернуло.

Помандрував у місто — місто Полтаву.

Вступив в охорону, в Полтавську міську міліцію.

Начальником міської міліції Полтави Рада робітничих, селянських і солдатських депутатів призначила більшовика Соколова Петра Івановича.

Радість наша велика: по-перше, нам видали обмундирування нове-новісіньке. Виділено прекрасні квартирно-житлові умови. Установлено восьмигодинний робочий день, вихідні, відведено чисту й охайну їдальню.

На чергових зборах наш славний керівник погукав мене до столу і оголосив:

— Вас призначаємо редактором!

— А що воно таке, Петре Івановичу? — перепитую.

— Вам будуть приносити програму концерту, циркової вистави чи п'єсу, чи й індивідуальні виступи: співу, читання на сцені поетичного чи гумористичного твору. Ви читаєте, знайомитеся і вирішуєте — дозволити чи не дозволити прилюдний виступ. Якщо у вас виникне сумнів — так чи не так, до мене або у депутатську раду до Петра Большака. Він — хто ви і чого ви завітали — знає.

Сів я ото за стіл редактора. Часом, бувало, що воно, куди воно і чого воно прагне, до пуття не збагну, але ставлю візу «дозволено» і підписуюся.

Отже, редактора з мене не вийшло.

Вийшов з мене гуморист Олександр Ковінька. Але я не шкодую.

* * *

Новий рік... Кажу, новий тисяча дев'ятсот вісімдесят перший рік я зустрічав тихенько і скромненько.

У колі моїх земляків, чудесних трударів заводських цехів і колгоспних ланів.

Налив собі повний кухоль компоту, вгору піднімаю, сьорбаю і промовляю:

— У Новому році я обов'язково завітаю до вас, дорогі трудівники, прямо в цех і складу про вас теплорадісний нарис.

А мені:

— Хороший тост... Сміливий і благородний. Тільки ви оцією чистенькою сьорбніть...

А я компот перехиляю і вимовляю:

— Помандрую я в Новому році й до милих-премилих доярок, чиї золоті руки підносять нам і діткам нашим смачне густе молочко...

А мені:

— Поїдьте, поїдьте... Та за творчі успіхи підніміть тоста із отієї, де намальований зубр. Їй-бо, у рот пливе, неначе хто збоку пхне.

А я над компотом ворожу, обіцяю і кажу:

— У Новому році радісним сміхом оспіваю славних колгоспних механізаторів. Сівачів, плугатарів, трактороро-комбайнерську плеяду.

А мені:

— Отут вам саме небо велить підняти тоста із отієї кубанської...

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

ЄДИНИЙ ВИХІД ІЗ СКРУТИ

Для пенсіонерів, які проживають у Коні Айленді, одному із нью-йоркських районів, відомому своїм кварталом розваг, зведено новий вид сервісу — по вівторках і четвергах для них виділяються спеціальні автобуси, які курсуватимуть під охороною поліції. Тепер старенькі зможуть їздити до торговельного центру, щоб запастися на тиждень продуктами, не ризикуючи при цьому ані своїм життям, ані грішми. Справа в тім, що кількість грабіжницьких нападів у Коні Айленді така, що тамтешні пенсіонери наважуються залишати свої квартири, де вони звичайно сидять за сімома замками та засувами, тільки у випадку гострої потреби. І частенько при цьому їхні гаманці стають легкою здобиччю грабіжників.

Власники торговельних центрів почали скаржитися на зменшення прибутків. А це означало вже, що йдеться не про таку пусту справу, як забезпечення людям спокійної старості, а про святий Бізнес. Не зважити на це власті, звичайно, не могли. Тому-то тепер пенсіонери будуть їздити за покупками під охороною 8-12 надійно озброєних поліціянтів.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Робитиметься це, звичайно, не за так — поїздка в автобусі під охороною коштує вдвічі дорожче.

КОНКУРС НА БІЛЬШІ ЗЛИДНІ

У італійському місті Туріні є інститут соціального житла. Так от цей інститут, щоб виявити людей, які живуть у найгірших житлових умовах, оголосив «конкурс бездомних». У відносно благополучному Туріні таких виявилося близько 10 тисяч.

Перше місце завоював інвалід Томмазо Манкузо, який набрав найбільшу кількість очок по злиденності — аж 21. Зі своєю родиною із восьми чоловік він живе у закутку в підвалі площею 16 квадратних метрів. Води і каналізації там, звичайно, нема. Тепер, завдяки конкурсу, Томмазо всміхнулася можливість одержати нормальну квартиру.

Отак, замість допомагати всім бідним, вибирають одного, найзлиденнішого, і надають йому допомогу з превеликою помпою та шумом. Що ж до тисяч інших претендентів на квартиру, то їм тільки залишається жалкувати, що їх злидні не набрали іще більшої кількості очок.

Новорічний тост

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— За незалежну політику Ізраїлю!

Мал. М. ЛИТВИНА

Новорічна пригода у нью-йоркському метро.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Людожерська посмішка.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

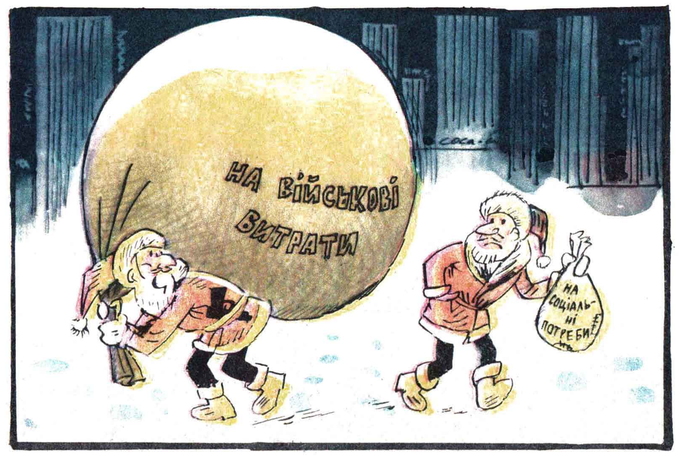

— Тобі повезло, а мені он який лантух доводиться перти.

* За старовинним народним звичаєм, до народженого обирались хресний батько і хресна мати, які несли чи везли дитину в церкву благословляти й ім'я давати.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

...начальникові Жовтоводського автопідприємства 03133 на Дніпропетровщині Гуржієві, головному інженерові Дроботові, начальникові відділу експлуатації Жукові — за серйозні порушення у керівництві, слава про які докотилася аж до «Перця».

Начальник пасажирського управління Міністерства автомобільного транспорту УРСР В. Б. Малиновський повідомив редакції, що діяльність Гуржія, Дробота і Жука належним чином оцінено: усіх їх звільнено з роботи.

...голові колгоспу «Перемога» на Тернопільщині В. І. Шимончику — за те, що дбав не так про громадське, як про своє особисте благополуччя, транспорт використовував не за призначенням і опікувався найбільш не колгоспними справами, а будівництвом власного будинку.

Як повідомив секретар Гусятинського райкому Компартії України А. Іванчишин, на В. І. Шимончика накладено суворе партійне стягнення, а з посади голови колгоспу його звільнено.

...заступникові начальника Менського районного відділу внутрішніх справ Шупикові, начальникові міжрайонного реєстраційно-екзаменаційного відділу ДАІ Омельченкові, завідуючому райсоцзабезом Черненкові, його заступникові Зінченку, державтоінспекторові Демиденку та іншим — за махінації легковими автомашинами «Запорожець», які знаходились у користуванні інвалідів Великої Вітчизняної війни. Після того, як автомобілі ці списувались, їх відправляли в особисті гаражі декого з названих тут осіб.

Як повідомив секретар Чернігівського обкому партії В. Половець, винних у цій справі притягнуто до партійної відповідальності. При цьому Черненка, Зінченка, Шупика, Демиденка з роботи знято, а справу про їх зловживання передано до прокуратури.

ХРОНІКА НОВИН

НЕЗАБУТНЄ

Тепло згадав своїх батьків Микола Прищепа, подивившись на татуїровку на руці: «Не забуду рідну матір».

СРІБНА ДАТА

За рік подружнього життя Семен Коритків у 25-й раз повернувся до дружини.

ПОПРАВКА

Пісню «Не рубай калину, не рубай тополю» наприкінці грудня слід співати: «Не рубай ялину» — і далі за текстом.

НОВОРІЧНИЙ ПОДАРУНОК

У святковому матчі нападаючий хокейної команди «Промінь» В. Головатий закинув 20 шайб глядачам на трибуни.

Черговий хронікер
С. ОЛЕЖКО.

ІСКРИНКИ

● *Анонімка на бабу Ягу: користується службовою мітлою в особистих справах.*

● *Жінки, як ялинки, потребують прикрас.*

● *Від святкових тостів весело серцю, та сумно печінці.*

Юрій РИБНИКОВ.

Народні загадки

Коли можна воду в решеті носити?

Що робить курка, коли стане на одну ногу?

Кому рубають голову, а кров не тече?

Багато дір, а нікуди вилізти.

Зубів не має, а кусається.

Хто має шість ніг, а ходить тільки на чотирьох?

Без крил, а летить.

Яку бочку не можна наповнити водою?

Без чого жодна річ не може бути?

Не має ні початку, ні кінця.

Рота не має, а все розповідає.

(Взимку, стоїть, капусті, сито, кропива, вершник, час, діряву, без назви, колесо, книга).

Записав Петро ПОЙДА.

Ви собі думаєте, що Новий рік приносить самі радощі, дарунки від Діда Мороза чи приємні бажані зустрічі або радісні клопоти? То я вам скажу: це як кому.

Микола з Галею були впевнені, що оті надприродні сили, котрі їх звели не так давно докупи, дали їм цілий океан щастя. І не менше, бо їхні обличчя — ось подивіться, як не вірите,— випромінюють таку радість і ніжність від того, що вони поруч ось тут, на лавочці біля Будинку культури у цей казковий новорічний вечір!.. Микола ніжно обнімає Галю, пригортає, хукає на її милі пальченята, заглядає в сині-сині очі і шепоче:

— Моя ти снігуронько люба! Знаєш, на кого ти схожа? На ялинку. Така ж ніжна, ніжна... І очі в тебе блищать, як сніжинки на ось цій ялинці.

Галя радісно тулиться до Миколчиних грудей, дивиться через його плече (цікаво, яка ж то ялинка?), хитає головкою:

— Микольцю, рідний мій, але ж це сосна, і ми обоє так запорошені снігом, що через якусь годинку під таким снігом справді будемо схожі на цю симпатичну сосну.

Микола стискує в обіймах Галю і усміхається:

— Це не сосна, це ялинка, Галюню.

Галя заглядає в глибину Миколчиних очей і ніжно видихає:

— Сосна це, Микольцю.

Микольця випускає з обіймів Галюню.

— Це ялина, Галю. Ти колись погано в школі засвоїла матеріал про різновидності хвойних порід. Ялинка це.

В Галиних очах — образа.

— Я в школі була відмінницею. Крім того, народилась біля лісу. Це ти не розумієш, де сосна, а де ялина, а ще майбутній лісник! Сосна це.

Микола обурюється.

— Я не розумію? Та тобі будь-яка тямуща людина скаже, що це ялина, дурненька...

— Дурненька? — Галя аж відсахнулась. — Від такого чую.

Її очі повні сліз.

— Та ти запитай, запитай кого хочеш, і всі тобі скажуть, що це сосна молоденька, безтолковий ти...

— Безтолковий? Толкова знайшлася!..

Обоє — і Микола, і Галя — сперечаються до хрипоти, розмахують руками... Дідусь, що саме проходив мимо, не витерпів:

— Ну, і молодь пішла!.. Чого це ти, лобуре, руками розмахуєш, ображаєш дівчину?

— Ображаю... Вона сама кого завгодно образить... Ось скажіть краще, що це за дерево: сосна чи ялина?

Дідусь дивиться, куди показує Микола.

— Смерічка це... що тут неясного?..

Галя здивовано вигукує:

— Смерічка?!

Микола знічено кахикає.

Дідусь іде собі далі.

Микола та Галя мовчки дивляться одне на одного...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль.

Мал. В. СЕМЕРЕНКА

Без слів

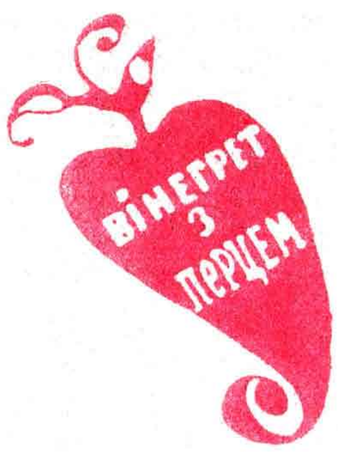

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

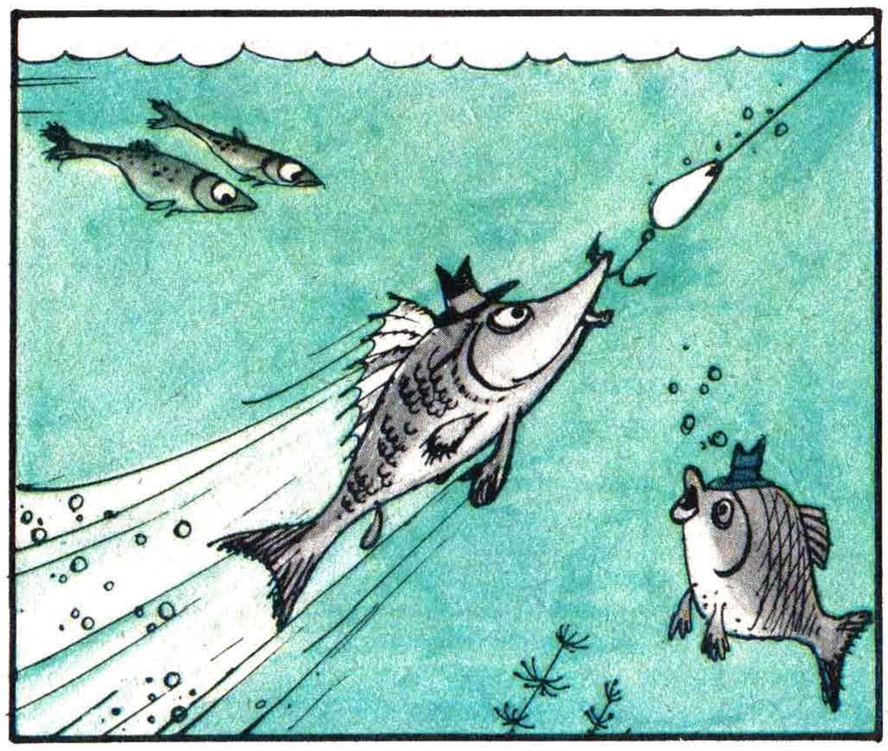

— Куди так поспішаєш?

Мал. В. МІЛЕЙКА

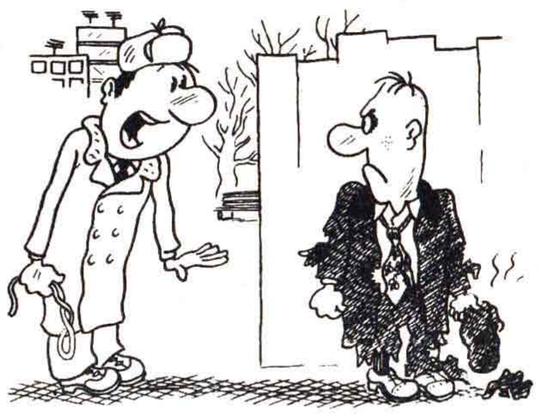

— Тут не пробігав такий маленький цуцик?

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ота киця — то моя тигриця.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів

НУ Й ЛЕДАЧИЙ!

Жарт

Батько пита в другорічника Васі:
— Є хто за тебе ледачіший в класі?
— Звісно, Федько, наш відмінник
відомий —
Вивчить усе, що нам задано, вдома
Й мовчки сидить на уроці потому
І не підкаже ні слова нікому!

Микола ДМИТРІЄВ.

МИНУЛИЙ ЧАС

— Степанку,— звернувся вчитель до учня-другокласника.— Ану спробуй утворити минулий час від слова «прокидатися».

— Спати! — відповів Степанко.

Марина ЩЕРБИНКА.

ВЕСЕЛІ ТАНЦІ

Коло броду недалечко
Дзвінко брязкають вуздечка,
Скачуть коні: дзінь та дзень,
Копитами будять день.

У коней веселі танці,
Бо смачна травиця вранці,
Прохолодний водопій
І до того ж — вихідний.

ВІТРИ

Покотилось сонце за бори,
В очереті спать лягли вітри,
Мабуть, натомились: он яку
Грушу обтрусили у садку!

ГОСТИНЕЦЬ

Із тайги мій брат приїхав —
Ну й була ж малечі втіха!
Нам гостинець він привіз —
Не малини повен віз,
Не горішків, не ожину,
Не грибів смачних торбину,
Не солодкого коржа,
А маленьке ведмежа.
От гостинець так гостинець!
Схоче — вхопить за мізинець,
Схоче — в бік штовхне мене,
Ще й під ліжко зажене.
Та не гніваюся я:
Ведмежатко ж — немовля.
А як виросте ведмідь,
В зоопарку буде жить.

Марія ЧЕПУРНА.

Великі лови (пригода остання).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Цілий день жує Грицько,
Каже: — В їжі — сила!
Апетит у мене — о!
Як у крокодила.

Найтовстіший в класі він.
Хвалиться: — Це — м'язи!
Сів за парту сам-один —
Більш ніхто не влазить.

Та в спортзалі «силача»
Кожен роздивився:
Грать не вміє у м'яча,
З турніка звалився.

По канату лазить нам
Теж потрібно часом —
Підпихаєм товстуна
Майже цілим класом.

— Грицю, мітиш в силачі —
То зміни натуру:
Налягай не на харчі,
А на фізкультуру!

Людмила ГОЛУБКА.

ІСТОРІЯ МОГО ПАДІННЯ

ГУМОРЕСКА

Років вісім тому, як зараз пам'ятаю, я зібрався провести переддень Нового року на італійський манір. У цей день практичні італійці викидають через вікна непотрібні речі, і я теж вирішив позбутися зайвого мотлоху.

Для початку я жбурнув старовинне дідівське крісло. Замість глухого удару, як і слід було чекати, почувся дзвінкий лемент:

— Су-сі-де! Егей, сусіде!

Я висунувся з вікна. Очікувально задерши голови, внизу тупцювалися кілька сусідок та сусідів. Мужчина в широких штанях повторив:

— Кидай ще одне.

— Навіщо воно вам? — здивувався я.

— Для симетрії,— пояснив він.— Обставляю свою квартиру у стилі ретро.

— Крісел більше немає,— вибачився я.— Можу запропонувати віденський стілець і стару шафу у непоганому стані.

Він надувся і, навіть не подякувавши за рідкісний трофей, пішов до себе меблюватися.

— «Три мушкетери» знайдуться? — замовив сусід в окулярах.

— Мушкетери, звичайно, знайдуться,— сказав я,— але вони у такому стані, що їх залишилося тільки два. Не рахуючи гвардійців кардинала.

— Та нічого, кидай,— погодився він.

За мушкетерами, згідно з розвитком сюжету, послідували «Двадцять років по тому» і «Віконт де Бражелон». Знахабнівши остаточно, цей бібліоман для комплекту вициганив у мене книжкову полицю виробництва часів Людовика XVI.

Замовників з вишуканим смаком ставало все більше й більше. Дамі з третього поверху більше від інших авторів подобався бордовий Драйзер, а бабуся Федулівна потягла до себе зеленкуватого Джека Лондона. Письменники і поети всіх кольорів розійшлися в одну мить. На щастя, не всі віддавали перевагу художній літературі. Вся в борошні сусідка простягла до мене руки:

— А сита, хлопче, випадково не знайдеться?

— Тримайте,— віддав я їй.

Вона запросила мене на майбутній пиріг.

Замовлення сипалися знизу, як із рогу достатку. Швидко, але без метушні, я кидав все, що траплялося під руки. На жаль, мої можливості були дещо обмежені. Дідуганові, який замовив грамофон з музикою минулого сторіччя, довелося роз'яснити, що у мене не виставка-продаж. Він пообіцяв, що буде скаржитися.

Тільки дівчину з першого поверху старі речі, мабуть, зовсім не цікавили. Мені дуже сподобалася її скромність, не кажучи вже про інше. Вона запитала:

— Що ж ви зупинилися? Продовжуйте.

— Більше нічого нема.

— Хіба? — посміхнулася вона.— А ви?

— Я?! — мало не випав я з третього поверху.

— Так, ви. Стрибайте.

— Нічого проти не маю,— завагався я,— але, відверто кажучи, трохи боязко. Адже я ще трохи потрібен самому собі.

— Неодружений мужчина,— заперечила вона,— нікому на світі не потрібен, навіть самому собі. Зовсім зайвий у господарстві предмет, від якого треба позбуватися якомога скоріше. Ну, стрибайте мерщій,— підставила вона долоні.

Я виліз на підвіконня, за одну секунду пригадав усе своє парубоцьке життя, заплющив очі і стрибнув у безодню.

Спускався я на крилах щастя, щоб не збрехати, близько півгодини і влучив у самісінький центр її обіймів. Вона обережно підхопила мене, на руках віднесла до себе і посадила на почесному місці перед телевізором. З того часу я й прикрашаю її інтер'єр...

Тут нема ані слова брехні. А якщо ви мені все одно не вірите, що ж, спробуйте збрехати краще або стрибнути з третього поверху.

Данило РУДИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

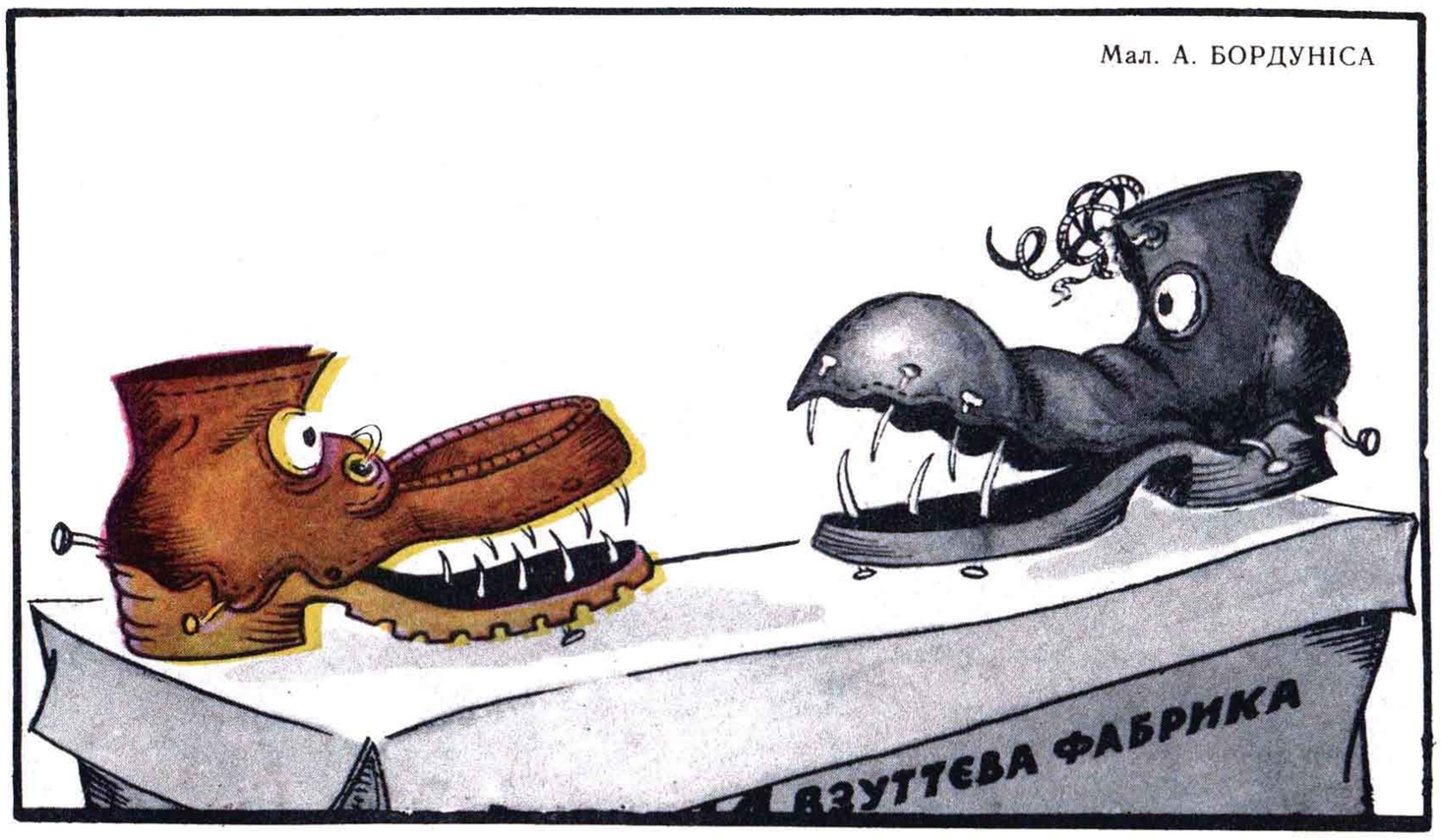

— І тебе випустили в кінці кварталу?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

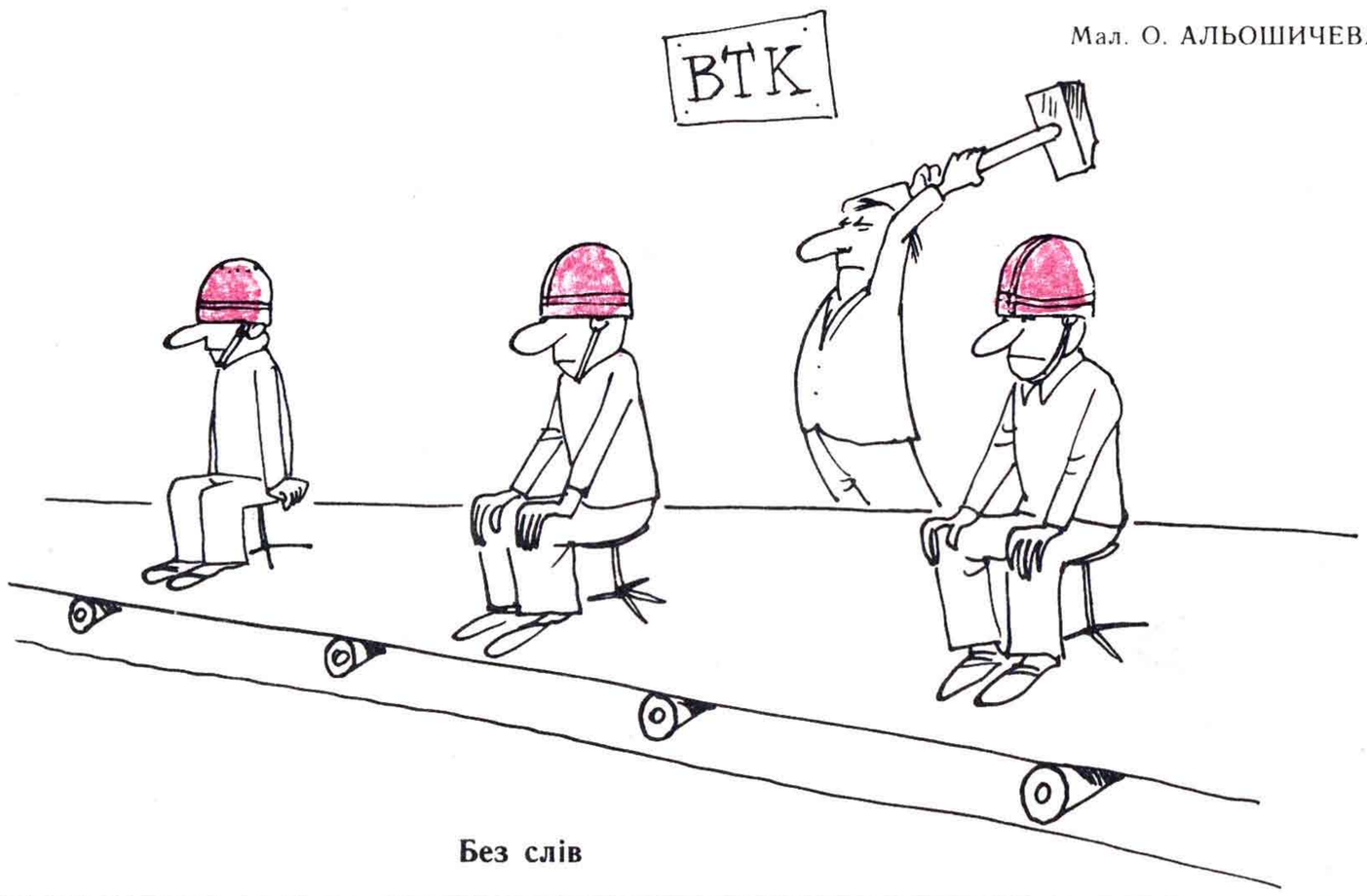

Без слів

БРУДЕРШАФТ ІЗ ЛЕВОМ

БАЙКА

Як сталось це — і уявити важко.
Однак, була, була ця придибашка.

У когось, десь на іменинах,
Серед дерев,
Лунав навкруг і Левів рев,—
Весела, знать, була година!
І чув я від перепелиць,
Що звірі там перепились,
І на галявині, серед зелених шат,
Зайчисько наш поліз на брудершафт —
Ви не повірите — до Лева!
Від сміху захиталися й дерева:
Ледь зачепилась за лапище лапка.
Розцілувалися і випили.
Тож — крапка!
Та де там — ні:
Сенсація, незнана в наші дні!
— Якої, глянь, досяг Зайчисько висоти:
Не з кимось там — із Левом він на «ти»! —
Пішло по всій по лісовій окрузі.
Вражались звірі: що ж, раз так,
Видати, Заєць наш мастак:
Зумів втесатись Леву в друзі!
Ця новина котилась лісом лунко!
Перед Косим вже дехто шапку гне.
І головне —
Сам Заєць теж охоче в це повірив,
Що він єдиний серед звірів
З царем лісів в близьких стосунках!
І скоро лісовий народ —
Борсук, Лисиця і Єнот —
Прийшли до Зайчика з поклоном,
Щоб він за них слівце замовив,
Що скрутно їм у час зимовий,—
Просили жалісливим тоном.
І Заєць наш розчулився вельми навіть,
Навсправжки обіцяв — не вмів лукавить.

І от Косий, дотримуючи слова,
Вже пострибав до Лева на прийом...
І чує він: «Впустить обов'язково!» —
І душу Зайця обдало теплом.
Він в кабінетну гущу скік:
«Привіт, старик!»
Лев розгубився геть. Заціпило йому.
Безтямним поглядом уп'явся він у Зайця:
«Як він наважився?! Наніс візит к о м у!!
Ха-ха! Й таке, буває, виявляється!»
«Що сталось?!» — Заєць не збагне. —
— Ти що, старик, не впізнаєш мене!!
Та ми ж на брудершафт хиляли вдвох!
До тебе ж там підсів тоді я скраю...—
Всміхнувся Лев поблажливо: «Ну й жох!»
— Я вас не пам'ятаю.
Та й не буваю я на гульбищах в гаю,
І взагалі — не п'ю.
Не зводьте наклепу на мене!
«О, нене!..»
Ви впевнені: Лев кинувсь, розтерзав!
Ба ні: лихого слова не сказав,
А тільки чемно так і любо
(А разом з тим образливо до краю):
— Я вас не пам'ятаю...
Не витримав Косий і тут же... врізав дуба.

* * *

Можливо, і зростеш у декого в очах ти,—
Не покладайсь, однак, на брудершафти.

Валентин ЛАГОДА.

На дрібні усмішки

КНИГОЛЮБ

Поїхав якось чоловік на курси вчитися. А треба сказати, що той чоловік любив у чарочку заглянути. Через деякий час дружина подзвонила до нього та й питає:

— А чим ти займаєшся у вільний від занять час?

— Книжки читаю! — відповідає чоловік.

— Ну, а потім що робиш? — допитується жінка.

— Як що? А потім здаю палітурки і знову читаю...

Повідомив В. СЕЙФУЛАЄВ.

с. Великий Чернятин Старокостянтинівського району Хмельницької області.

СКОРО ПОВЕРНЕТЬСЯ

— Ганно, твій чоловік дома?

— Ні. Його на роботу викликали. Там якесь замикання. Але він, напевне, скоро повернеться, бо казали, що коротке...

ПЕРЕПЛУТАВ

— Іду учора ввечері додому з чайної,— розповідає друзям механізатор Михайло,— аж бачу, біля подвір'я стоїть моя дружина. Я присів, придивився... Ні, слава богу, не вона... То, виявляється, трактор стояв...

Повідомив С. КИРЕЙЧУК.

м. Мозир Гомельської області Білоруської РСР.

ГАРМИДЕР

— Петрусь! — гукає тітка сусідського хлопчика. — Що це у вас вчора за гармидер у дворі був? Машину купили чи що?

— Та ні,— відказує малий. — Мама до тітки в гості поїхали, а ми з татом козу доїли...

Повідомив С. СТРИЖ.

м. Звенигородка Черкаської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

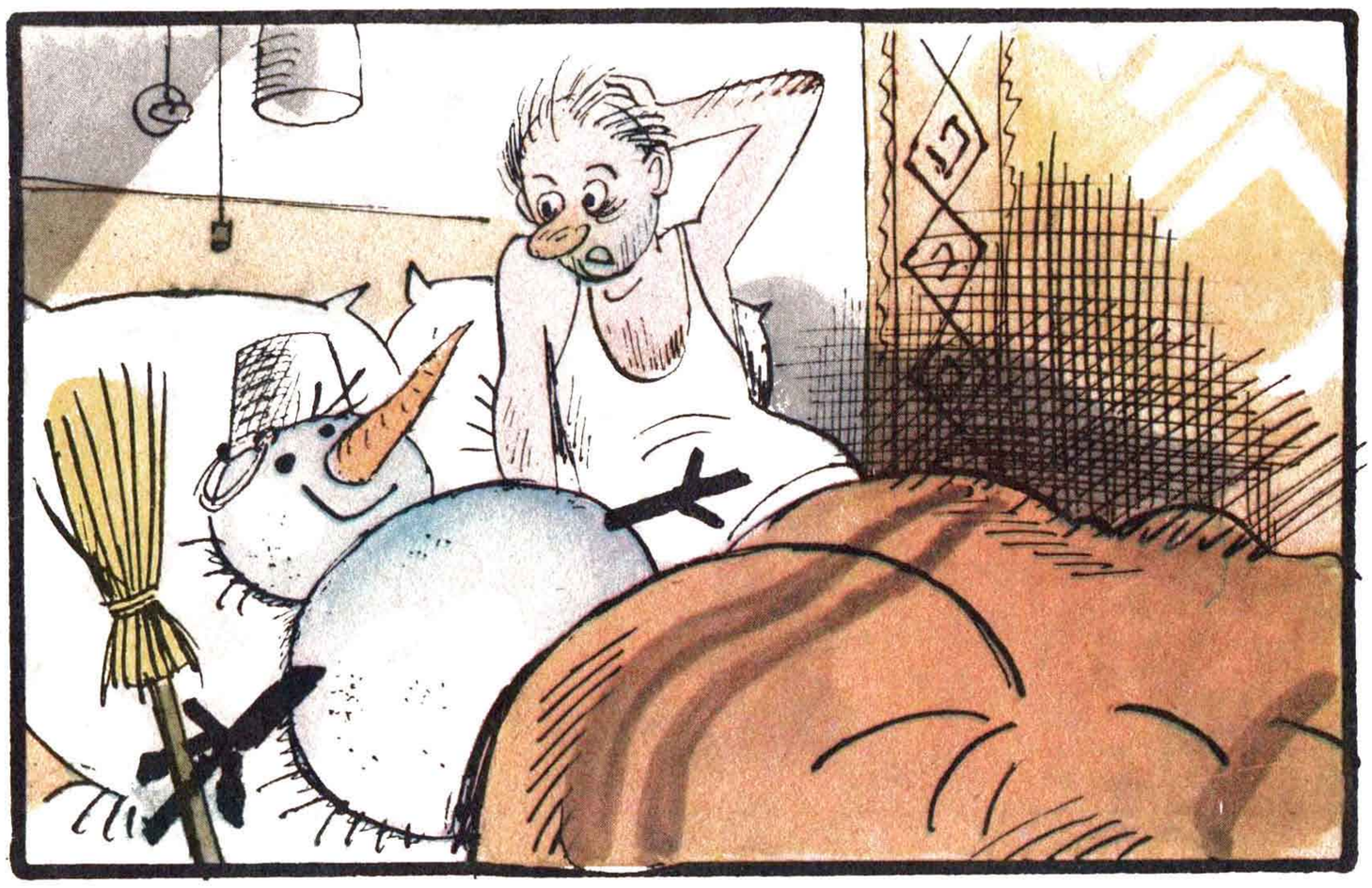

— Однак гарний же я був учора!

Страшне перо не в гусака...

«А на проїзжій части пьяний Живага мішав движению танцював калібердінку і я човгнув його в бік коляскою».

(З пояснювальної).

Надіслав В. ШЕЛУДЬКО.

«Зобовязати керівництво розробити міроприємства по втраті муки з моменту надходження її на склад і виходу готової продукції».

(З наказу).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

«Наша прекрасна бригада трактористів виражає свою нестримну гарячу подяку дорогому, неоціненому і красивому продавцеві (вибачте незнаємо імя і фамілії) за неоцінені послуги оказані нашій красивій і прекрасній бригаді, которая ніже подпісується».

(Із запису в книзі скарг і пропозицій).

Надіслав П. ФАТЯК.

«Увага! Хто бажає придбати помідори, цибулю прохаємо записатись, зазначивши свою вагу. МК профспілки».

(З оголошення).

Надіслав П. БАБЕНКО.

«Комсомолець Віктор Гаврилко працює на полтавському заводі «Побутрадіотехніка». Сумлінно обслуговує відвідувачів, надійно ремонтує різні радіоприлади. За це вони йому щиро вдячні».

(З газети).

Надіслав В. СПІВАК.

«Службові документи т. Олексів Марії Петрівни ізмінити на Петрунько у зв'язку з виходом в брак».

(З наказу).

Надіслав Є. БІЛИНСЬКИЙ.

«Муска Баня неработает
ПОКРАСКА
Идить у женску
Мыйтысь Поочереди
то мущыны то женщыны».

Надіслали А. МАРЧЕНКО, В. ХАРИН.

«Водій «Ниви» не зміг раптово зупинити автомашину і та дістала струс мозку».

(З газети).

Надіслала М. ВАСИЛІВ.

«За останні місяці дуже знизились привіси бичків. Де були агітатори? Я вас питаю».

(З виступу керівника на відкритих зборах).

Надіслав М. ЛОКАЙ.

Друже Перче!

Чи знаєш ти, що ми, мешканці вулиць Богдана Хмельницького та Вишневої селища Трипілля Обухівського району, живемо за новим календарем — водопровідним? На цей календар ми перейшли три роки тому, відколи пересувна механізована колона № 241 тресту «Київводбуд» заповзялася підвести до наших осель воду. Головна відмінність нашого календаря від григоріанського полягає в тому, що тут навіть один день очікування обіцяної води тягнеться, немов рік.

А за яким, цікаво, календарем живуть водобудівники? Можливо, для них рік минає, як день? Тоді, звичайно, тієї води нам доведеться чекати ще довго.

С. ЛАПИНСЬКИЙ, пенсіонер.

Київська область.

Мусимо тобі сказати, що, кинувши погляд на обкладинку тринадцятого номера твого журналу, де Лебідь, Рак і Щука тягнуть у різні боки «Промбудвіз»,— усі твої шанувальники — жителі Вознесенська — вигукнули: «Так це ж про нас!» Річ у тім, що точнісінько така ситуація склалася на спорудженні Вознесенського сирзаводу. Генеральний підрядчик — трест «Суднопромбуд» знаходиться в Миколаєві, а субпідрядні організації — спецуправління № 514, спецуправління «Чорноморзалізобетонбуд» — в Одесі. І ніяк вони не можуть знайти між собою спільної мови, що, звичайно, відповідно впливає на темпи і якість будівництва.

У липні 1981 року місцева газета виступила з аналізом справ на будові, але це був постріл з рогатки по літаку, бо ніхто з миколаївських, а тим більше — одеських будівельників на критику не відгукнувся.

Може, ти, Перче, знаєш, як їх треба перепрягти, щоб вони тягли «Промбудвіз» у потрібному напрямку — до завершення будівництва.

О. ЛУГОВИЙ.

м. Вознесенськ Миколаївської області.

Хочемо внести одну пропозицію. У Здолбунові Ровенської області є авторемонтний завод. Півтора року «лікували» на цьому заводі наш автомобіль ГАЗ-53. Через місяць після ремонту в машини вийшов з ладу задній міст, а ще невдовзі — й двигун. Ми — на завод. А там нам кажуть: «Що-що, двигун? Так це не ми ремонтували, це — на Ямпільському авторемзаводі. Туди й звертайтесь».

Звернулись. А в Ямполі (це — у Білогірському районі на Хмельниччині) нам теж кажуть: «Ми, бачите, ремонтували деякі вузли у вашому двигуні, але не всі. Отож наша хата скраю».

Що нам залишалось робити? Плюнули ми на принциповість, поклонилися ямпільцям в ніжки, і вони милостиво відремонтували наш двигун іще раз — правда, не безплатно, як повинні були, а за радгоспний кошт. А через п'ять днів роботи двічі відремонтований двигун знов зупинився. На нашу телеграму з цього приводу ямпільці й вухом не повели.

Так оце ми й хочемо подати, Перче, таку пропозицію: чи не час би відкрити при республіканському об'єднанні «Укравторемонт» якийсь такий цех або, може, й цілий завод — по ремонту совісті? Бо дехто з працівників цієї системи, думається нам, да-авно вже такого ремонту потребує!

М. СОЛОВЕЦЬ, автомеханік; С. ЧУРИЛОВИЧ, бригадир тракторної бригади; І. ОГІЄВИЧ, шофер.

Радгосп «Старосільський» Рокитнівського району на Ровенщині.

★ Про те, що керівники Копилівської сільради та дирекція дослідного господарства «Копилів» зовсім не дбають про благоустрій села, до редакції неодноразово надходили листи. І хоча Макарівський райвиконком запевняв редакцію в протилежному, скарги від жителів села продовжували надходити. Саме про це писалося у замітці, надрукованій у «Перці» № 14.

Як повідомив заступник голови Київського облвиконкому К. Т. Фурсов, факти, наведені в замітці, було перевірено на місці, а наслідки розглянуто в облвиконкомі. Для поліпшення благоустрою села вулиці його посипані щебенем та піском, побудовано водопровідні канави, проїзд через парк закрито, і в ньому висаджено нові дерева. Територію кладовища теж впорядковано.

★ У тому ж номері було вміщено листа, в якому йшлося про те, що у селі Шпитьки (Київська обл.) по вулиці Щорса ще рік тому будівельники вирили рови для прокладання каналізації та й покинули. Після

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

дощів ці рови переповнювалися дощовою водою, і вулиця ставала непрохідним болотом.

Голова Києво-Святошинського райвиконкому тов. Гонтар повідомив редакції, що факти, вказані у листі, мали місце. Нині будівельні роботи закінчено й вулицю впорядковано.

★ Півтора року минуло з того часу, як А. Сирчук придбала розкладушку виробництва Сумського заводу «Металоширвжиток» і одразу ж відправила її на завод, бо вона виявилася бракованою. За цей час А. Сирчук надіслала дирекції заводу ще кілька листів, але у відповідь не одержала жодного слова. Про все це розповідалося у листі, опублікованому у № 17 журналу.

Після виступу Перця представник заводу вручив особисто А. Сирчук нову розкладушку та вибачився перед нею.

★ Автори листа з міста Кременчука (Полтавська обл.) скаржилися на те, що баня № 4 давно вже потребує ремонту.

Як повідомив редакції перший заступник голови міськвиконкому І. Н. Соколов, приміщення бані повністю відремонтовано. Наведено порядок і на її території.

★ В одному з листів, що надійшов до редакції, писалося про те, що у селі Старий Коврай (Черкаська область) через ставок є місток і кладка, але ними не можна користуватися, бо вони зруйновані, а ремонтувати їх ніхто не збирається.

Після втручання в цю справу Перця голова Чорнобаївського райвиконкому М. Ф. Ричка повідомив, що місток і кладку відремонтовано. А керівникам сільради та дирекції місцевого радгоспу «Старий Коврай» вказано на необхідність своєчасного ремонту і впорядкування шляхів і містків у селі.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ОСТЕН» — Скопле, «РОГАЧ» — Братіслава

Без слів

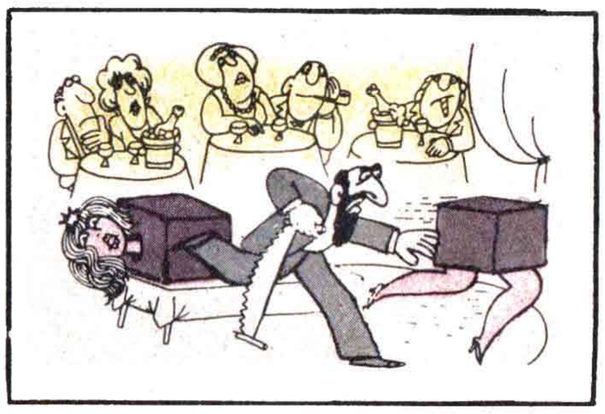

Без слів

Без слів

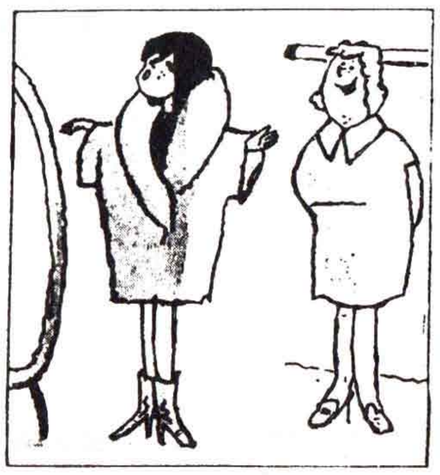

— У вартість цієї шуби входить також найновіший заспокійливий препарат для вашого чоловіка.

Без слів

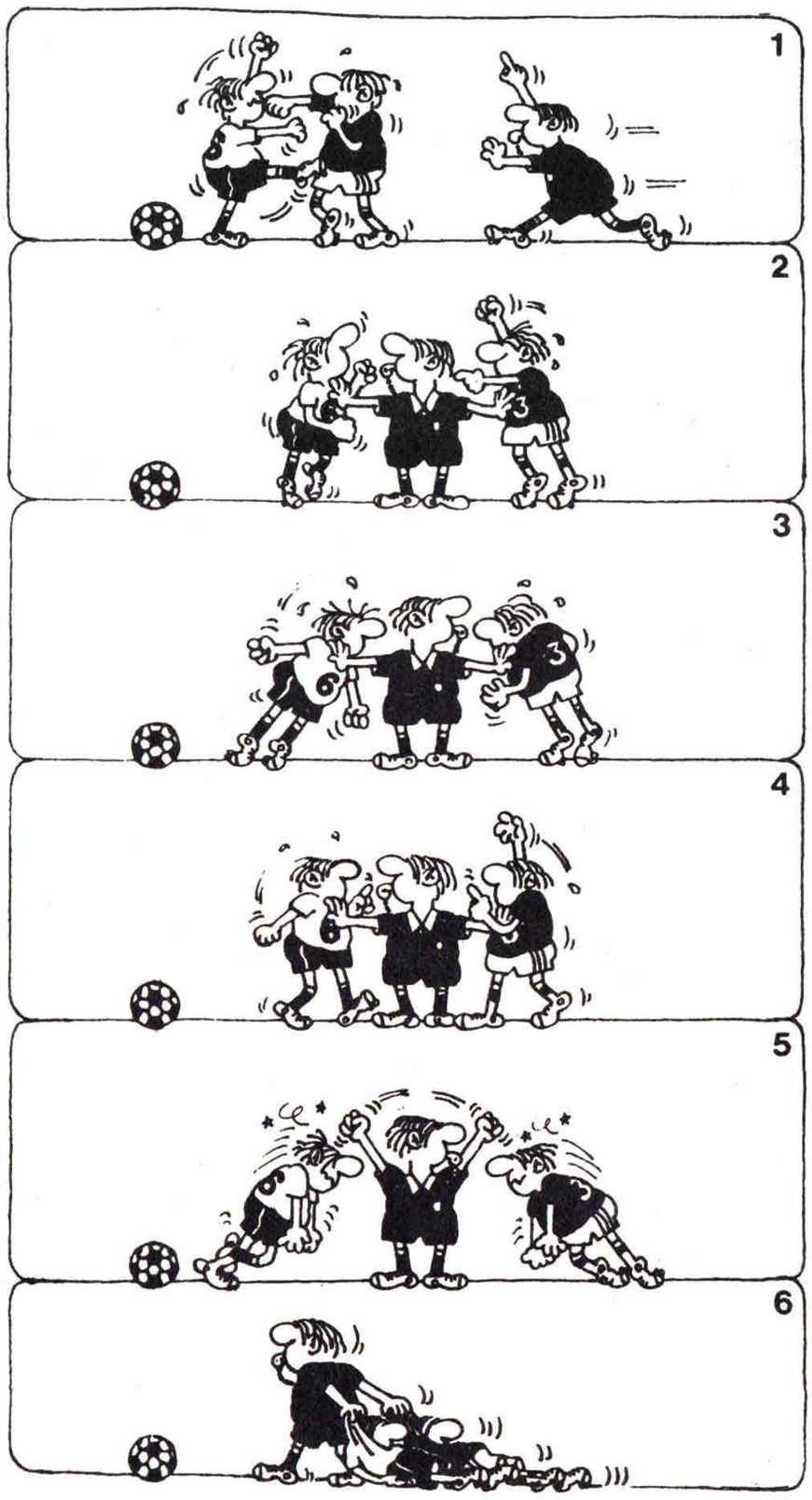

Без слів

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перец» № 24 (1114) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.11.81. Підписано до друку 03.12.81. БФ 13630. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 05203.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/